

ELLE KENNEDY

Bad boy

Vertaald door Ineke Vlug

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

MAGGIE

‘Kijk niet zo, Mags. Je jaagt de klanten nog weg.’

Ik strijk een onhandelbare haarlok van mijn voorhoofd en kijk mijn collega aan. ‘Hoe bedoel je?’

‘Je hebt zo’n blik van “over-een-uur-ga-ik-neuken-dus-hou-me-niet-op”.’ Met een vrolijke glimlach trekt Trisha de koelkast onder de toog open en dumpst een schep ijsklontjes in de glazen kan in haar hand.

‘Verdomme, en ik maar denken dat ik zo’n geweldig pokerface heb,’ antwoord ik met een grijns.

Trisha schenkt ijswater in drie hoge glazen en zet ze op haar zwarte dienblad. ‘Maak je geen zorgen, je ziet Tony snel genoeg.’

‘Wie is Tony?’ Matthew, de leuke blonde barman, doemt achter ons op. De nieuwsgierigheid is van zijn knappe gezicht af te lezen.

Ik kijk Trisha aan met een boze blik die betekent: ‘één woord en ik vermoord je’. Mijn seksleven hoeft niet algemeen bekend te worden onder mijn collega’s. Het is al erg genoeg dat Trisha ervan weet, maar ze heeft me op een avond dronken gevoerd en de details uit me losgepeuterd.

Tegen Matthew zeg ik: ‘Niemand. Trisha zit gewoon te dollen.’

‘Jullie doen maar.’ Hij haalt zijn schouders op en loopt naar de andere kant van de bar.

‘Welk deel van “aan niemand vertellen” heb je niet begrepen, Trish?’ vraag ik geïrriteerd.

De brunette haalt ook haar schouders op. ‘Wat maakt het nou uit? Ik bedoel, wie heeft er nou geen Tony in zijn leven? Seks zonder verplichtingen is tegenwoordig normaler dan relaties.’

Ze grinnikt. ‘Al doen de meeste mensen het meestal vaker dan twee keer per jaar.’

Ik negeer de spottende opmerking. Trisha houdt ervan me te plagen met de regeling die ik met Tony heb, maar ik vermoed dat ze niet helemaal begrijpt hoe moeilijk het voor me is om een normaal liefdesleven te hebben.

Vrije tijd bestaat niet in mijn leven. Ik besteed mijn middagen aan vrijwilligerswerk in een jeugdcentrum en mijn avonden aan drankjes serveren in The Olive Martini. Mijn enige twee vrije avonden zijn gereserveerd voor mijn studie. Hoe moet ik een man vinden die in mijn hectische schema past – of het pikt? Alle mannen met wie ik in het verleden heb gedatet, werden het zat om me slechts één keer per maand te zien.

Ik ben vaak gedumpt.

Niet dat ik wanhopig ben. Ik bedoel, wil ik een relatie hebben met iemand die geen respect kan opbrengen voor toewijding en een degelijk arbeidsethos? Ik ben straatarm opgegroeid. Ik heb mijn hele leven gevochten om de eindjes aan elkaar te knopen, heb overal op beknibbeld en bezuinigd tot ik eindelijk mijn studie kon betalen. Over een paar korte maanden studeer ik af als welzijnswerker, vertrek ik bij de Olive, en krijg ik hopelijk een vaste – betaalde – baan bij een jeugdzorginstelling.

Dus eigenlijk kan ik momenteel geen vriendje gebruiken. Zeker, zodra ik mijn studie heb afgerond ga ik misschien weer serieus daten. Maar voorlopig ben ik volmaakt gelukkig met iemand als Tony Burke in mijn leven.

Tony is reisjournalist. Hij zwerft elfenhalve maand van het jaar door exotische oorden en schrijft erover. Twee of drie keer per jaar komt hij terug naar New York en ik ontmoette hem op een van zijn zeldzame tripjes naar huis, toen hij een drankje kwam drinken in de Olive. Het klikte meteen tussen ons. Op dezelfde avond dat we elkaar ontmoetten, belandden we in bed en onze afspraakjes zijn nu de hoogtepunten van mijn jaar.

Tony vliegt naar de stad, hij belt me, we hebben seks. Daarna keren we allebei weer terug naar onze drukke levens, seksueel

bevredigd en emotioneel tevreden, zonder plannen om elkaar weer te zien – tot de volgende keer dat Tony in de stad opduikt.

De laatste keer dat ik hem zag was tijdens de feestdagen en aangezien het al mei is, verwachtte ik dat hij nu elke dag kon bellen. En dat gebeurde, geheel volgens planning. Net drie uur geleden, met het nummer van zijn hotelkamer en de belofte aan vurige, stressverlagende seks.

‘Je kunt me uitlachen zoveel je wilt, Trish, maar we weten allebei dat je jaloers bent,’ zeg ik goedgemutst.

‘Dat is waar. Ik zou een moord doen voor een Tony.’ Ze maakt een grimas. ‘In plaats daarvan heb ik een Lou.’

‘Au, wees eens wat aardiger. Lou kust de grond waarop je loopt.’

‘Ja, als hij geen voetbal kijkt. Bewijs jezelf een dienst, Mags. Begin nooit iets met een man die liever naar grote, bezwete sukels kijkt die achter een bal over een veld rennen dan dat hij met zijn vriendinnetje praat.’

Ik lach. Eerlijk gezegd heb ik altijd gedacht dat de langbenige brunette het veel beter had kunnen treffen dan met Lou Gertz, de voetbaltrainer van de middelbare school slash bankhanger. Maar of Trisha gewoon een slechte smaak heeft in mannen of dat Lou een afspiegeling is van het type man dat rondzwemt in de singlevijver, het liefdesleven van mijn vriendin sterkt me alleen maar in mijn overtuiging dat relaties te veel gedoe zijn.

‘Zo te zien krijgt Tony competitie,’ grapt Trisha.

Ik kijk opzij en zie mijn dikbuikige klant vanaf de andere kant van de bar naar me zwaaien. ‘Mijn grootste fan wacht,’ zeg ik droog. ‘Overigens hoorde hij je gniffelen toen hij mijn serveerstersvaardigheden ophemelde.’

Trisha snuift. ‘Hij noemde je een “ballerina van de bar”. Hij vroeg om gegniffel.’

‘Je had moeten blijven luisteren. Ik heb hem wijsgemaakt dat de serveerstersopleiding intensief is en dat ik een opleiding van vier jaar heb moeten volgen.’

Terwijl Trisha giechelt, haal ik de creditcard van de man door het apparaat en wacht tot de printer het bonnetje uitspuugt. Ik

stop de rekening, een pen en wat pepermuntjes in een plastic hoesje en kijk vervolgens op mijn horloge.

Half elf. God, wanneer eindigt deze avond? Gewoonlijk heb ik geen moeite met mijn diensten bij de Olive. Ik betaal er mijn rekeningen mee, de fooien zijn geweldig en ik kan niet zeggen dat ik me niet vermaak. Het personeel is net één grote gelukkige familie, de klanten onze interessante en vaak volkomen gestoorde surrogaatkinderen.

Maar het is Tony-avond, en hoe vermakelijk het publiek ook is, het enige vermaak waar ik vanavond naar uitkijk is seks.

2

BEN

Als ik nog één godvergeten fotograaf in de struiken op de loer zie liggen, ga ik uit mijn dak. Of nog erger, ram ik mijn vuist tegen iemands kaak.

Eigenlijk klinkt dat zo aanlokkelijk dat mijn handen jeuken bij de gedachte. Maar ik ben niet gek. Ik weet precies hoe zinloos het zou zijn om op de vuist te gaan. De paparazzi zouden er meteen bovenop zitten: *Gewelddadige filmster valt onschuldige fotograaf aan!* En vervolgens loopt mijn reputatie de zoveelste deuk op, draaien mijn agent en uitgever door, en moet ik tientallen keren in ochtendtalkshows op komen draven om mijn fans uit te leggen waarom ik iemand bewusteloos heb geslagen.

Zo gaat het altijd. Je besluit om acteur te worden en je kunt je privacy vaarwelzeggen. Het maakt niet uit dat de helft van de verhalen die de roddelbladen verspreiden onzin is. Als je het huis verlaat met een loopneus, betekent dat dat je coke snuift. Als je met een vriend luncht, ben je gay. Als je een fotograaf opzijduwt, heb je een agressieprobleem.

Ik heb al tien jaar met deze shit te maken, maar dat wil nog niet zeggen dat ik het leuk moet vinden. En ik ben pisinijdig dat de gieren me naar Manhattan zijn gevolgd. Had ik maar een plek gevonden in Colorado of Montana voor dit ongewenste verlof. Ergens hoog in de bergen, zodat het journaillie er moeite voor moet doen als het me wil lastigvallen. Het zou minstens de helft van die nieuwsgierige schoften afschrikken als ze een berg moesten beklimmen.

Maar mijn agent stond erop dat ik naar New York ging. 'Als je weg wilt uit Hollywood, prima,' had Stu gezegd. 'Maar blijf in zicht.'

In zicht is de laatste plek waar ik wil zijn, maar discussiëren met Stu is ongeveer even effectief als met een peuter discussiëren. Uiteindelijk ga je je zo aan ze ergeren dat je het opgeeft.

‘Hé ben jij niet...’

Abrupt trek ik de klep van mijn Yankees-pet verder omlaag, zodat die mijn gezicht verbergt, dan passeer ik een vrouw van middelbare leeftijd die plotsklaps stil blijft staan en me aan blijft gapen. Zonder nog een blik achterom haast ik me over Broadway en probeer ik in het vrijdagavondtheaterpubliek op te gaan.

Echt fucking belachelijk dat ik zo moet rondsluipen, maar ik heb verdomme behoefte aan rust en vrede. Ik heb het penthouse aan de Upper East Side gekocht en ben er vorige week ingetrokken, maar heeft de pers me met rust gelaten om me te laten wennen? Geen sprake van. Ze bivakkeren dag en nacht voor het gebouw. Ze betalen het schoonmaakpersoneel om ze over te halen me op de foto te zetten. Ze kopen de portiers om, om ze binnen te laten.

Ik heb in geen zeven dagen geslapen. Heb het appartement nog niet kunnen verlaten zonder te worden bestookt met vragen.

Was je bij Gretchen de avond dat ze stierf?

Wist Alan van de relatie?

Heeft hij je op een zwarte lijst gezet en ben je daarom uit LA vertrokken?

Zoveel verdomde vragen. Ik wil er niets meer mee te maken hebben. Nooit meer. Daarom ging ik ervandoor. Ik verliet het penthouse met een spoor van paparazzi achter me, stapte in mijn gehuurde BMW, en wist de gieren ergens in Queensland kwijt te raken. Ik dumpte de BMW op het eerste parkeerterrein dat ik zag en nu ben ik te voet, een man op een missie, op zoek naar het eerste hotel dat ik kan vinden met een groot bed waarop ik eindelijk in slaap kan vallen.

Tevreden dat ik alle fotografen binnen een straal van tien kilometer kwijt ben, stop ik eindelijk voor het Lester Hotel. Slechts

een paar straten verderop zijn een stuk of zes luxe hotels, maar ik ben niet van plan bij zo'n hotel in te checken. Het Lester, een tien verdiepingen hoog gebouw met een saaie grijze buitenkant, is de laatste plaats waar de gieren zouden gaan zoeken.

Ik stap door de draaideur, steek de lege lobby over naar de balie, waarachter ik een magere gast aantref in een slechtzittende blauwe blazer die de balie bemant.

'Een kamer, graag,' prevel ik, en ik trek mijn portefeuille uit de achterzak van mijn verwassen spijkerbroek.

'Eenpersoonsbed of tweepersoonsbed?'

'Tweepersoons.'

'Kitchenette?'

'Kan me niet schelen, joh.' Ik diep een stapel biljetten op en leg ze op de gebarsten eikenhouten balie.

'Goed dan. Vult u dit in, alstublieft.'

Ik krabbel een valse naam en adres op het klembord dat ik in mijn handen gedrukt krijg en schuif het vervolgens terug naar de receptionist.

De knul vraagt niet om een ID of leest zelfs maar wat ik op het formulier heb geschreven. Hij gunt me nauwelijks een tweede blik alvorens me een sleutel te geven. Dit hotel is zo verouderd dat ze niet eens sleutelkaarten gebruiken. Ik staar naar de sleutel die aan een sleutelhanger van rood plastic hangt. Chic.

Twee minuten later stap ik op de derde etage uit en adem de geur van luchtverfrisser en citroenschoonmaakmiddel in.

Het hotel is niet het soort accommodatie dat ik gewend ben, maar deze ene keer boeit het me niet dat de vloerbedekking onder mijn zwarte laarzen rafelig is, of dat de deuren in de smalle gang hard toe zijn aan een verse verflaag.

Ik laat mezelf binnen in kamer 312. Ik neem niet de moeite om het licht aan te doen, laat mijn blik slechts wennen aan de duisternis en richt me volledig op het tweepersoonsbed midden in de kamer. Binnen een paar seconden zijn mijn laarzen uit. T-shirt en leren jasje komen op de leunstoel terecht. Spijkerbroek en boxersshort liggen op het tapijt.

Ik wil alleen maar slapen. Geen telefoons. Geen agenten en managers en uitgevers. Geen verslaggevers of fotografen. Alleen. Fucking. Slapen.

3

MAGGIE

Terwijl ik me over straat haast, zijn mijn stappen uitzonderlijk springerig. Doorgaans zijn mijn voeten beurs na een dienst bij de Olive, vooral op vrijdagavonden, maar het enige lichaamsdeel dat momenteel zeurt is de plek tussen mijn benen.

Ik ga neuken.

Halleluja.

Het kan me niet schelen of het zielig is. Wat boeit het dat mijn enige bron van seksuele bevrediging mijn onregelmatige geflikfloo met Tony is? Relaties kosten te veel inspanning, terwijl de enige inspanning die ik bij Tony moet verrichten het openritsen van zijn broek is. Relaties putten je uit; bij Tony ben ik pas uitgeput na het derde of vierde orgasme.

En hij stelt nooit eisen aan me, hij legt geen beslag op mijn tijd en doet nooit alsof het een vreselijk misdrijf is om een workaholic te zijn. Hij werkt even hard als ik, wat hem officieel de volmaakte man maakt om mee te scharrelen.

Ik ontwijk een groep tieners die op de stoep rondhangt en zwaai vervolgens naar de hotdogverkoper die ik dagelijks op weg naar werk passeer. Mijn appartement is slechts een paar straten van de bar verwijderd, maar Tony en ik vermijden het. We treffen elkaar altijd in een hotel, waar we de hele nacht lang lol kunnen maken en 's ochtends ieder onze eigen weg kunnen gaan.

Nog een voordeel: niet de *morning after* samen een ongemakkelijk ontbijt moeten delen.

Een paar minuten later bereik ik het Lester Hotel. Ik loop regelrecht naar de balie en vraag de sleutel van kamer 312. De receptionist, een broodmagere gast die er uiterst verveeld uitziet,

antwoordt met een monotone stem dat de kamer al bezet is.

‘Ik weet het. Hij verwacht me,’ antwoord ik, en mijn wangen worden een beetje warm. ‘Er moet een extra sleutel voor me zijn. Maggie Reilly? Wil je mijn ID zien?’

‘Neuh.’ De knul draait zich om en staart naar de tientallen sleutels die aan de haken aan de muur hangen, vervolgens plukt hij er met zijn lange, benige vingers eentje uit.

Ik bedank het joch en begeef me naar de lift. Tony en ik zijn al eerder in het Lester geweest, dus ik ken de weg en ik vind de kamer snel. Mijn borsten worden zwaar als ik de sleutel in het slot steek. God, wat ben ik hier aan toe. Door de examens die er de komende weken aan zitten te komen, om maar te zwijgen over de biljarttournee die de bar volgende week houdt, zit ik binnenkort tot over mijn oren in het werk.

Als ik wil spelen, moet dat vanavond gebeuren.

Terwijl ik mezelf in de kamer binnenlaat, word ik meteen verzvolgen door schaduwen. Ik knipper en wacht tot mijn ogen zich focussen en probeer tegelijkertijd de reden te achterhalen voor de doodse stilte in de kamer. Nee, wacht, geen doodse stilte. Ik spits mijn oren bij het geluid van een lichte ademhaling dat uit de richting van het bed zweeft.

‘O, doe me dit niet aan, Anthony,’ zeg ik zacht bestraffend terwijl ik mijn tas neerleg op de tafel naast me en me omdraai om de deur op slot te doen. ‘Ik zie je drie keer per jaar, heb tenminste het fatsoen om wakker te blijven.’

Geen reactie.

Een lome grijns verschijnt om mijn mond en ik doe nog een stap voorwaarts. Ik kom in de verleiding om de lichten aan te doen en misschien met mijn voet te stampen om Tony uit zijn sluimering te wekken, maar dat zou niet leuk zijn, toch?

In plaats daarvan pak ik de zoom van mijn T-shirt en trek de stof over mijn hoofd. Ik haak mijn kanten beha open. Hij valt op de vloerbedekking, gevolgd door mijn korte spijkerrokje, minieme slipje en de hakken aan mijn voeten.

Ik ril wanneer de koele lucht over mijn naakte huid strijkt. Ver-

volgens sluip ik, nog steeds grijnzend, naar de rand van het bed.

‘Kom op, Tony,’ prevel ik, ‘je bent slechts uit Aruba komen vliegen. Doe niet net alsof je een jetlag hebt.’

Ik word begroet door een schorre mannelijke kreun.

‘Ah, dus hij leeft,’ plaag ik, en ik pak de hoek van de deken met bloemetjespatroon.

Met een stil lachje glij ik onder de dekens en ik druk mijn lijf tegen dat van Tony, een kreun verbijtend wanneer zijn warme, keiharde borst tegen mijn blote borsten drukt. Mijn tepels worden meteen hard, de stijve knopjes springen tegen de zachte donshaartjes van zijn glorieuze borst.

Ik zwaai een been over zijn gespierde dijen, in de hoop dat de warmte van mijn smachtende poesje zijn trage brein tot actie aanzet. Maar hij blijft bewegingloos. De kamer is nog steeds in duisternis gehuld en hoewel ik zijn gezicht nauwelijks kan zien, is het overduidelijk dat hij behoorlijk diep in slaap is.

‘Ik zie al hoe de zaken ervoor staan,’ mopper ik, en ik raak geïrriteerd. ‘Prima. Jij wilt dat ik je uit de dood opwek? Wat zeg je hiervan?’

Ik leg mijn hand regelrecht op zijn kruis, een beetje verrast als ik niet de katoenen barrière van zijn onderbroek aantref. Sinds wanneer slaapt Tony in zijn blootje?

Niet dat ik dat erg vind.

Terwijl een lome hitte door mijn aderen begint te dansen, glij ik met mijn wijsvinger over de volle lengte van zijn pik. Net als zijn borst is die keihard en... groter? Nee, dat is onmogelijk.

Ik haal mijn vinger over zijn eikel, voel het druppeltje vocht daar en glimlach wanneer een kreun de stilte verbreekt. Eindelijk. Tekenen van leven.

Zijn massieve erectie maakt me duidelijk dat het niet lang zal duren voor hij aanhaakt en ik heb gelijk. Zodra ik in zijn pik knijp, komt er een machtige arm tevoorschijn die me dichterbij trekt. Opeens word ik verpletterd in zijn omhelzing, met zijn pik nog steeds in mijn hand en een paar warme lippen gaan in de duisternis op zoek naar de mijne.

Zijn zoen beneemt me de adem en ik hijg tegen zijn warme mond aan. Er is niets zachts of teders aan, slechts een gulzig verslinden, de gretige halen van zijn tong, de lichte pijn als zijn tanden in mijn onderlip bijten.

Sinds wanneer zoent Tony zo?

En waarom heeft hij dat niet eerder gedaan?

De intensiteit van zijn zoenen noopt me zijn erectie los te laten. Ik kan mezelf alleen maar verliezen in de verrukkelijke sensaties die zijn mond en tong in mijn lijf veroorzaken. Ledematen die pap worden. Vocht dat samenvloeit tussen mijn benen. Tepels zo stijf dat het bijna pijn doet.

Een vuur zo heet als ik nog nooit heb ervaren jaagt over me heen. Knetterend wanneer hij weer in mijn lip bijt. Sissend wanneer hij een borst omvat.

En dan laat hij een vinger in mijn drijfnapte poesje glijden en tot mijn ontsteltenis voel ik de rimpelingen van een naderend orgasme naar de oppervlakte stijgen.

Holy shit.

Ik zet mijn tanden in mijn onderlip in een poging het hoogtepunt tegen te houden. Het komt te snel, te vlug.

Hoe is dit mogelijk?

Ik heb al tientallen keren het bed gedeeld met deze man, dus waarom krioelen er opeens allerlei onbekende sensaties door mijn lijf?

Nieuwsgierig wrik ik mijn oogleden open, in de hoop dat ik het misschien ga begrijpen als we oogcontact maken. Ik tuur en knipper met mijn ogen terwijl ik in het donker naar zijn gezicht speur, en vervolgens vraag ik me af waarom zijn trekken... ruiger lijken.

Mijn blik dwaalt verder omlaag en richt zich op zijn arm; is dat een tatoeage? Wanneer heeft Tony een tatoeage genomen?

En waarom is hij niet zongebruind? Hij is net terug uit Aruba, dus werkelijk, hij zou een...

‘Wat is er aan de hand, liefje?’ raspt een slaperige stem.

Ik spring op alsof iemand zojuist een kabel van tienduizend volt tegen mijn rug heeft geduwd.

Waarom herken ik zijn stem niet?

Terwijl er een gestage stroom van paniek in mijn keel opwelt,
staar ik met open mond naar het donkere hoofd naast me en
herhaal zijn vraag in mijn gedesoriënteerde brein.

Wat is er aan de hand?

Ik lig in bed met een wildvreemde.